

Arrest

nr. 31 549 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 juni 2009, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 17 november 2003 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

Op 24 november 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 februari 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest nr. 144 192 van 9 mei 2005 verwerpt de Raad van State het beroep tegen deze beslissing.

Op 19 juli 2004 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Bij arrest nr. 151 804 van 28 november 2005 verwerpt de Raad van State het beroep tegen deze beslissing.

Op 25 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 17.11.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, werkbereid is, zicht heeft op werk, reeds een werkgever heeft gevonden en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 17.11.2003, werd afgesloten op 23.02.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 25.02.2004. Op 19.07.2004 diende betrokkene een tweede asielprocedure in, die werd afgesloten op 12.08.2004 met de beslissing tot 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Ook tijdens de periode tussen beide asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk drie maanden voor de eerste procedure en een maand voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest om slachtoffer te worden van de maoïsten indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Nepal en de bijgevoegde mediaberichtgeving vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen handelen over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Hieromtrent kunnen we ook stellen dat met de 'Comprehensive Peace Agreement' (CPA) dd. 21 November 2006 een formeel einde kwam aan het gewapend conflict tussen de Nepalese Overheid en de Maoïstische rebellen. De vijandelijkheden waren reeds stopgezet sinds het staakt-het-vuren van eind april 2006. De Maoïsten verlieten tijdelijk de regering op 18 september 2007 en er werd op 5 oktober aangekondigd dat de algemene verkiezingen die op 22 november gepland waren naar een latere datum opgeschoven werden. Het Parlement besliste op 28 december 2007 de monarchie af te schaffen en daarop besloten de Maoïstische rebellen opnieuw in de regering te stappen. Op 10 april 2008 vonden historische parlementsverkiezingen plaats die de Maoïsten aan de macht brachten, dit in een coalitieregering die eind augustus werd ingezworen. Nepal werd een federale democratische republiek en de monarchie werd afgeschaft.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van het OHCHR, Amnesty International en het rapport van de secretaris - generaal van de VN dient opgemerkt te worden dat deze rapporten niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij reeds meer dan vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Dit argument kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming en de artikels die betrokkene hierbij voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Op 2 juni 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"REDEN VAN DE BESLISSING

-De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (wet 15.12.1980 – Artikel 7.al.1.2°).

-Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in behandeling nemen op datum van 12.08.2004.

-Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.08.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijf nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel

Formulering en uiteenzetting

Dit middel is gesteund op een schending van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 en van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dus een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijding of afwending van macht;

Doordat,

Tegenpartij van oordeel is dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en dat het verzoek bijgevolg onontvankelijk is.

Terwijl,

Verzoekende partij voldoende heeft aangetoond dat de aangevoerde elementen wel degelijk aanvaard moesten worden als buitengewone omstandigheden en dat zijn aanvraag dus ontvankelijk was.

1. Betreffende de integratie van verzoeker en de duur van zijn verblijf in België

Tegenpartij is van oordeel dat de integratie, de werkbereidheid, de duur van het verblijf en dergelijke nooit een buitengewone omstandigheid kan vormen.

Voor de analyse van de buitengewone omstandigheden vraagt de rechtspraak van de Raad van State eveneens een zekere evenredigheid tussen de eis van de administratieve stappen en de concrete situatie van de aanvrager (RvS, 01.04.1996, RDE, 1996, n°91, p. 742-744).

Het feit dat België trouwens geen diplomatieke post in Nepal waar de machtiging zou kunnen ingediend worden werd niet aangehaald door tegenpartij. De "dichtbij" Belgische ambassade is New Delhi.

De buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht. Verzoekende partij moet, maar het is tevens voldoende, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om de machtiging aan te vragen (RvS., 6.3.2001, op.cit.).

Voor het aanvaarden of het weigeren van de procedurele uitzondering geopend door artikel 9.3 van de Wet van 15.12.1980, eist de regel van de administratieve voorzichtigheid dat de autoriteiten de proportionaliteit in acht nemen, tussen enerzijds het doel en de effecten van de administratieve stap voorgeschreven door alinea 2 van de wet en anderzijds de doenbaarheid in de praktijk in het concreet individueel geval en de bezwaren inherent aan de uitvoering ervan (in die zin RvS, 1/4/1996, N°58.969, J., S. G. - niet uitgegeven, schorsing).

Een terugkeer van verzoekende partij eisen, zelfs tijdelijk, zou in casu niet proportioneel zijn, des te meer dat hij naar India zou moeten reizen.

Het langdurig verblijf in België en het feit dat de verzoende partij perfect geïntegreerd is, wordt door tegenpartij verworpen als uitzonderlijke omstandigheden op zich, niettegenstaande de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 uitdrukkelijk voorziet dat er in concreto moet nagegaan worden indien er uitzonderlijke omstandigheden bestaan. Tegenpartij heeft, in casu, niet nagegaan indien dit uitzonderlijke omstandigheden waren.

Voor tegenpartij blijken "uitzonderlijke omstandigheden" zo streng bekeken te worden dat het omstandigheden worden van "absolute overmacht", terwijl het volgens de Raad van State voldoende is aan te tonen dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om de machtiging aan te vragen (RvS., 6.3.2001, op.cit.).

Indien bovenvermelde omzendbrief en de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State wel degelijk stelt dat een lang verblijf op zich geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen, negeert tegenpartij dat dit element hier aangehaald werd met andere feitelijke elementen (integratie, het aanleren van het Nederlands, de duur van de asielpprocedure, ...) om deze onmogelijkheid of moeilijkheid tot terugkeer aan te tonen.

Tegenpartij moest dus expliciet en duidelijk de redenen vermelden, in dit geval, waarom dit element geanalyseerd met alle andere feitelijke elementen, niet kon weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheden.

Ook de integratie wordt door tegenpartij verworpen zonder meer.

Opnieuw moet de gebrekkige motivatie van de bestreden beslissing aangehaald worden omdat tegenpartij niet uitlegt waarom, in casu, de integratie geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen.

Verzoekende partij kan dus enkel vaststellen dat tegenpartij niet antwoordt en de aangehaalde argumenten in de aanvraag tot regularisatie zelfs blijkt te negeren.

De elementen tonen op zich aan dat alle terugkeer bijzonder moeilijk geworden is en dat een terugkeer eisen om de aanvraag in het land van oorsprong in te dienen een onevenredige eis is t.o.v. het nagestreefde doel.

De uitzonderlijke omstandigheden zijn bijgevolg wel degelijk aanwezig en tegenpartij schendt de wettelijke normen aangehaald in huidig middel door het nemen van deze bestreden beslissing van onontvankelijkheid.

Verzoekende partij verwijst tevens naar het regeerakkoord van 18.3.2008, waarin de sociale verankering en de werkwillegheid wél uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen.

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd in die zin dat het de argumentatie van verzoeker enkel verwerpt, zonder expliciet te zeggen waarom de aangevoerde elementen verworpen worden.

2. Betreffende de materiële en psychologische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van oorsprong om daar een lang verblijf aan te vragen

Verzoekende partij heeft de middelen niet om terug te keren naar Nepal enkel en alleen om daar een machtiging tot verblijf aan te vragen.

In tegenstelling tot de bewering van tegenpartij kan verzoeker daarbij niet bijgestaan worden door IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) of Caritas omdat die enkel helpen bij een vrijwillig definitieve terugkeer er niet zijn om en « heen- en terugticket » te financieren om een vreemdeling toe te laten een administratieve formaliteit te vervullen bij de Belgische ambassade van zijn land van oorsprong. Zo'n heen en terugvlucht is niet alleen nonsens op economisch vlak maar ook op ecologisch vlak.

Op basis van psychische redenen (angst van verzoekende partij om terug te keren in een land die hij al meer dan 5 jaar geleden verlaten heeft), materiële redenen (de werk perspectieven), sociale redenen (de sociale banden in België en de integratie) en financiële redenen (de onoverkomelijke kost van de reis), toont verzoekende partij voldoende aan dat een terugkeer bijzonder moeilijk is om er enkel en alleen een aanvraag tot verblijf in te dienen, wat op zich voldoende is om te rechtvaardigen dat aanvraag in België werd ingediend in plaats van bij de Belgische diplomatieke post van het buurland.

Tegenpartij schendt niet alleen artikel 3 (uitvoerig aangehaald in het verzoek dat onontvankelijk verklaard werd) maar ook artikel 8 van het EVRM met de bestreden beslissing.

Nogmaals, de buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht. Verzoekende partij moet, maar het is tevens voldoende, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om de machtiging aan te vragen (CE 06.01.2000, RDE, 2000, n° 109, p. 278 et CE, 93.760 du 06.03.2001, RDE, n° 113, p. 217).

Een buitengewone omstandigheid is elke omstandigheid die de vreemdeling die zich in België bevindt belet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van oorsprong om er de administratieve formaliteiten te vervullen (CE, 74.880 du 30.06.1998, RDE avril/mai/juin 1998, p. 229).

Het staat dus vast dat tegenpartij zijn motiveringsplicht heeft geschonden en een manifest beoordelingsfout heeft begaan ten opzichte van de situatie van verzoeker. De buitengewone omstandigheden waren wel degelijk aanwezig en hadden moeten leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en een beoordeling ten gronde.

De bestreden beslissingen schenden bijgevolg de bepalingen opgenomen in het aangehaalde middel."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden had aangehaald waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, meer bepaald vanuit het buitenland. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet welke door verzoeker ingeroepen omstandigheden niet werden aanvaard en waarom. De door verzoeker aangebrachte elementen werden één voor één met de nodige zorg onderzocht, becommentarieerd en beantwoord in de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan welke aangehaalde elementen niet zouden zijn beantwoord. Het blijft bij loze en vage beweringen. De beslissing is omstandig gemotiveerd en houdt rekening met alle feiten en omstandigheden die het dossier kenmerken.

Verzoeker dient zelf de gevolgen te dragen van zijn beslissing om jarenlang illegaal op het grondgebied te verblijven. Het feit dat verzoeker reeds enige tijd in het Rijk verblijft, waarvan het grootste gedeelte illegaal, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker geen rechten kan putten uit een regeerakkoord, laat staan uit toekomstige wetgeving en/of omzendbrieven, zelfs al zijn deze meermaals aangekondigd via de media. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verwerende partij merkt op dat verzoeker niet bewijst dat hij geen gebruik kan maken van de hulp van de IOM en van Caritas. Het blijft bij loze beweringen.

Het is een wettelijke bepaling dat verzoeker moet terugkeren naar zijn thuisland voor de aanvraag om machtiging tot verblijf, ongeacht of verzoeker dit nonsens vindt. Deze wettelijke bepaling dient door verzoeker te worden gerespecteerd.

Verzoeker heeft geen buitengewone omstandigheden aangehaald, derhalve is hij verplicht terug te keren naar zijn thuisland om de aanvraag daar in te dienen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op correcte wijze toegepast.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging uitmaakt in verzoekers uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de rechten van de mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook niet strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM merkt verwerende partij op dat aan dit verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing is tot stand gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Artikel 3 van het EVRM impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. In hoofdte van verzoeker is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, minstens worden ze niet aangetoond. De vermeende problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielprocedure, waarbij werd vastgesteld dat het asielrelaas bedrieglijk is. Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden is.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu verzoeker de motieven van de beslissing kent omdat hij ze aanvecht in het verzoekschrift.

3.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- langdurig verblijf

Verzoeker leeft al bijna vijf jaar ononderbroken in België en heeft hier zijn leven opgebouwd. Verzoeker vraagt om te wachten met het nemen van een beslissing tot er duidelijke criteria zijn voor de voorwaarden voor regularisatie. Er komt immers een individuele regularisatie en er komen nieuwe mogelijkheden voor economische migratie. Verzoeker komt hiervoor zeker in aanmerking aangezien hij duurzaam op het grondgebied verbleef in maart 2007. De uitvoeringsbesluiten rond dit akkoord dienen afgewacht te worden.

- schending van artikel 3 van het EVRM

Een terugkeer naar Nepal zou een schending uitmaken van dit verdragsartikel. De Nepalese overheid is immers nog niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Er zijn geen garanties dat de situatie in Nepal thans onder controle is en dat ze niet meer zal escaleren in de toekomst. De zogenaamd verbeterde situatie is niet zeker. Men gaat voorbij aan het aspect of de veranderingen in Nepal al dan niet een voorbijgaand karakter hebben en men houdt enkel rekening met een toekomstige situatie: de rebellen zullen de interimregering vervoegen en er zullen verkiezingen georganiseerd worden maar tot nu toe is hier niets concreets van uitgevoerd. Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van de politieke situatie in Nepal en zijn conclusie is dat de situatie in de steden is verbeterd maar niet de situatie in de verafgelegen dorpen. Het gedrag van de Maoïsten tegenover de burgers is niet veranderd.

In de aanvraag zet verzoeker ook zijn elementen ten gronde uiteen (humanitaire redenen en duurzame bindingen).

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.4.1. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte zijn integratie en de duur van het verblijf niet in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen: *"Het feit dat betrokkene sinds 17.11.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, werkbereid is, zicht heeft op werk, reeds een werkgever heeft gevonden en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend."* en *"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 17.11.2003, werd afgesloten op 23.02.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 25.02.2004. Op 19.07.2004 diende betrokkene een tweede asielprocedure in, die werd afgesloten op 12.08.2004 met de beslissing tot 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Betrokkene verkoos echter geen*

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Ook tijdens de periode tussen beide asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk drie maanden voor de eerste procedure en een maand voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.” en “Betrokkene haalt aan dat hij reeds meer dan vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Dit argument kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.”.

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Tevens dient opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn bijzondere band met België het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hij vermeldt deze elementen zelf niet bij de buitengewone omstandigheden maar wel bij de elementen inzake de gegrondheid van zijn aanvraag. De integratie van verzoeker was in casu nog niet aan de orde, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

Verzoeker voert in het middel aan dat er geen diplomatieke post is in Nepal en dat hij naar India zou moeten reizen om de aanvraag in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoeker dit element niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag zodat de gemachtigde van de minister hier niet op kon en niet op diende te antwoorden in de bestreden beslissing.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de omzendbrief van 19 februari 2003 werd opgeheven door de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Verzoeker kan zich bijgevolg in zijn verzoekschrift niet meer dienstig beroepen op deze omzendbrief, waarnaar hij bovendien niet heeft verwezen in zijn aanvraag.

Betreffende het regeerakkoord wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming en de artikels die betrokkene hierbij voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.”* Er werd bijgevolg geantwoord op dit element van de aanvraag en met de beknopte uiteenzetting in het middel “verzoekende partij verwijst tevens naar het regeerakkoord van 18.3.2008, waarin de sociale verankering en de werkwillegheid wél uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen” toont verzoeker niet aan dat het desbetreffend motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

3.4.2. Verzoeker voert aan dat hij in de materiële en psychologische onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het land van oorsprong om daar een machtiging tot verblijf aan te vragen. Hij zet uiteen dat hij de hulp van IOM niet kan krijgen en dat er psychische, materiële, sociale en financiële redenen zijn waarom hij niet terug kan.

Betreffende de hulp van IOM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”*

Verzoeker zet uiteen dat IOM hem niet kan helpen omdat deze organisatie enkel tussenkomt bij een vrijwillige definitieve terugkeer en niet om over en weer te gaan om een administratieve formaliteit te vervullen en dat verzoeker de financiële middelen niet heeft om de reiskosten te betalen. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn aanvraag geen melding heeft gemaakt van de omstandigheid dat hij niet de financiële middelen zou hebben om terug te keren naar Nepal, maar dit voor het eerst in het verzoekschrift aanvoert. De gemachtigde van de minister kon hiermee geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar mogelijke hulp van IOM zonder in te gaan op de precieze modaliteiten van de werkwijze van deze organisatie, brengt niet mee dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Betreffende de *“psychische redenen (angst van verzoekende partij om terug te keren in een land die hij al meer dan 5 jaar geleden verlaten heeft)”* waarom verzoeker meent dat hij niet terug kan keren naar het land van oorsprong, wordt in de bestreden beslissing overwogen: *“Betrokkene beweert dat hij vreest om slachtoffer te worden van de maoïsten indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden. Ook de verwijzing naar de toestand in Nepal en de bijgevoegde mediaberichtgeving vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen handelen over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Hieromtrent kunnen we ook stellen dat met de 'Comprehensive Peace Agreement' (CPA) dd. 21 November 2006 een formeel einde kwam aan het gewapend conflict tussen de Nepalese Overheid en de Maoïstische rebellen. De vijandelijkheden waren reeds stopgezet sinds het staakt-het-vuren van eind april 2006. De Maoïsten verlieten tijdelijk de regering op 18 september 2007 en er werd op 5 oktober aangekondigd dat de algemene verkiezingen die op 22 november gepland waren naar een latere datum opgeschoven werden. Het Parlement besliste op 28 december 2007 de monarchie af te schaffen en daarop besloten de Maoïstische rebellen opnieuw in de regering te stappen. Op 10 april 2008 vonden historische parlementsverkiezingen plaats die de Maoïsten aan de macht brachten, dit in een coalitieregering die eind augustus werd ingezworen. Nepal werd een federale democratische republiek en de monarchie werd afgeschaft. Wat betreft de verwijzing naar rapporten van het OHCHR, Amnesty International en het rapport van de secretaris - generaal van de VN dient opgemerkt te worden dat deze rapporten niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn”. Bijgevolg werd dit argument van verzoeker reeds beantwoord in de bestreden beslissing en verzoeker toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.*

Betreffende de *“materiële redenen (de werk perspectieven)”* wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Het feit dat betrokkene (...) werkbereid is, zicht heeft op werk, reeds een werkgever heeft gevonden (...), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”* en *“Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming en de artikels die betrokkene hierbij voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.”* Verzoeker toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding.

Betreffende de “sociale redenen (de sociale banden in België en de integratie)” wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: “Het feit dat betrokkene sinds 17.11.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren (...) en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.” en “De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” en “Betrokkene haalt aan dat hij reeds meer dan vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Dit argument kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.” Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Verzoeker herhaalt deze elementen uit zijn aanvraag om aan te tonen dat deze volgens hem wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die verantwoorden dat hij de aanvraag in België indient. Verzoeker uit echter geen concrete kritiek op de hierboven weergegeven motieven in dit verband. Een herhaling van elementen uit zijn aanvraag volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de gemachtigde van de minister volstaat hiertoe evenmin.

3.4.3. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij zet echter niet uiteen in welk opzicht hij meent dat de bestreden beslissing deze bepalingen schendt en verwijst naar de uiteenzetting in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Inzake artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt geantwoord op de argumenten van verzoeker inzake de toestand in Nepal en dat hieraan wordt toegevoegd “Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.” Verzoeker gaat niet in op deze uiteenzetting in de bestreden beslissing en uit hier geen kritiek op.

In de mate waarin verzoeker in huidig verzoekschrift opnieuw de schending van artikel 3 van het EVRM wenst aan te voeren, merkt de Raad op dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot een verwijzing naar de elementen uiteengezet in zijn aanvraag. Deze werden reeds behandeld door de minister in de bestreden beslissing en verzoeker uit geen kritiek op deze motieven. Verzoeker brengt bijgevolg in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van artikel 8 van het EVRM niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad het volgende op:

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het land verblijft sinds 2004. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé-leven of het familiaal leven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem vrijstellen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoeker heeft de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET